

B^{red}
Banana

happy

เรือนพะยอม

Banana

รวมแพง

เรือนพะยอม

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-044-1

จัดจำหน่ายฉบับนี้ กันยายน 2556

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไฉนุช / กฤติมา สาลี

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

รสุกา หญิงสาวผู้งดงามแต่อาภัพ เพราะความสวยของเธอทำให้พ่อเลี้ยงจ้องจะเคลมเธอ จึงต้องออกมาทำงานเป็นครูที่เรือนพะยอม ที่มีวฤกษ์ ชายหนุ่มผู้เคร่งขรึมและเย็นชาเป็นเจ้าของ แล้วเหตุการณ์แปลกๆ ก็เริ่มขึ้น เมื่อรสุกาฝันเห็นเหตุการณ์ในอดีตที่มีหญิงสาวหน้าตาคล้ายเธออยู่ในนั้นด้วย

ผู้หญิงในความฝันคนนั้นเกี่ยวข้องกับเรือนพะยอมและเธอหาคำตอบได้ในนิยายเรื่องนี้ค่ะ

กองบรรณาธิการ

กันยายน 2556

คุยกับผู้เขียน

คนบางคนเกิดมาก็รู้จุดมุ่งหมายในชีวิตของตัวเองในขณะที่อีกหลาย ๆ คนยังค้นหาว่าตัวเองเกิดมาเพื่ออะไร อาจจะมีหน้าที่การงานที่ยิ่งใหญ่รออยู่ข้างหน้า หรืออาจจะมีความรักที่ยิ่งใหญ่เฝ้ารอเวลาให้หัวใจสองดวงได้มาพบเจอกัน เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าอะไรที่รอเราอยู่แน่นอนว่าระหว่างที่รอเราอาจจะหลงทาง กังวล ไม่เข้าใจ รวมไปถึงท้อแท้ว่าเราจะเกิดมาเพื่ออะไร

เรื่อง **เรือนพะยอม** อาจจะเป็นเรื่องหนึ่งที่ทำให้คำตอบในเรื่องนั้นในใจของคนที่เชื่อในรักแท้ อาจจะเป็นหนึ่งในชีวิตของใครสักคนบนโลกใบนี้ก็ได้ใครจะไปรู้ ตัวดิฉันเองเชื่อว่าไม่ว่าคนเราจะพบเจอเรื่องราวเลวร้ายหรือมีความทุกข์สักแค่ไหนในการใช้ชีวิตอยู่ แต่สุดท้ายเราจะมีคำตอบของชีวิตเราในกาลข้างหน้า และอาจจะเป็นสิ่งที่เราคาดไม่ถึงก็ได้

ต้นไม้ต้นใหญ่ที่มีช่อดอกหอมหวานที่ดิฉันได้พบเจอตั้งแต่เด็กๆ ในถิ่นบ้านเกิด ที่มีชื่อว่า บ้านต้นพะยอม ทำให้เกิดจินตนาการได้อย่างไม่ยากเย็นนักและเป็นที่มาของนิยายเล่มนี้

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านทางอินเทอร์เน็ตที่ช่วยกันเซ็นผู้เขียนให้จบเรื่องราวเหล่านี้ได้ ขอบคุณแม่ที่ให้กำลังใจกำลังใจตลอดมา

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านคงอ่านอย่างสนุกสนานคะ

รวมแพง

...พะยอมเจ้าเอ๋ย หอมเอ๋ยหอมเจ้าหอมหวาน
 เพียงพิศขึ้นจิตสนิทนาน สื่อสารรักชอบมอบใจ
 ขาวล้วนผลิช่องามนัก พี่หักมาแซมเรือนผม
 กลิ่นเจ้าคลอหอมดอมดม เชยชมเพียงนิลปลิดปลง...

ความมืดสลัวของแสงไฟเมื่อมีแสงลอดเข้ามาทางประตูทำให้ร่างที่นอนหลับอยู่รู้สึกคล้ายจะกึ่งหลับกึ่งตื่น ร่างใหญ่ค่อนข้างท่วมเตียงเข้ามาที่เตียง มือหนาอวบจับได้ใบหน้าของคนทีนอนหลับอย่างหลงใหล มือนั้นระเือยลงมาที่ไหล่บอบบาง ทว่าเมื่อคนทีนอนหลับอยู่ขยับตัว มืออวบนั้นก็ชักกลับทันที ร่างใหญ่ท่วมผละตัวออกจากเตียงแล้วค่อยๆ ลงฟ้เท้าเบาๆ ไปยังประตู ก่อนจะเปิดและปิดประตูห้องลง

ดวงตากลมรีสุกใสเปิดเปลือกตาแทบจะทันทีที่ได้ยินเสียงประตูปิด สีหน้าซีดเผือดนั้นทำให้ได้รู้ว่าผู้ถูกกระทำรับรู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้น ออกใจไหวเต้นกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ก่อนจะวิ่งไปที่ประตูเพื่อลงกลอนอย่างแน่นหนา ร่างบอบบางในชุดนอนกรุยกรายรีบหยิบเอาเสื้อคลุมสีหวานมาสวมทับอีกชั้น แล้วขึ้นไปนั่งกอดเข่าบนเตียงด้วยดวงตาเบิกกว้างและแข็งกร้าว

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เธอนอนไม่หลับจนรุ่งเช้า...

รลิกามองรอบกายด้วยความอาวรณ เมื่อคิดว่าจะต้องจากบ้านที่อยู่มาตั้งแต่จำความได้ ระเบียบนั้นมีม้านั่งหินอ่อนครบชุด เธอเคยนั่งทำการบ้านเมื่อครั้งยังเด็ก โตขึ้นก็มานั่งทำรายงานกับเพื่อนๆ

ต้นไม้แต่ละต้นที่รดน้ำพรวันดินจนเติบโตงดงามใครไปใครมาล้วนชื่นชม ห้องรับแขกที่มีบันไดขึ้นชั้นสองนั้นติดมาน้ำปลุกไม้สีนวล ถัดไปเป็นห้องน้ำซึ่งอยู่ติดกับห้องครัว

โต๊ะรับประทานอาหารที่อยู่ในครัวเคยเป็นที่ที่เธอนั่งคุยกับมารดาอย่างมีความสุข ในขณะที่มารดาทำกับข้าวหรือขนมต่างๆ ให้รับประทาน ห้องครัวแม้จะไม่หรูหราอย่างที่เห็นในหนังสือตกแต่งบ้านแต่ก็อบอุ่นไปด้วยกลิ่นอายของความอบอุ่น ข้าวของเครื่องใช้ในครัวล้วนแล้วแต่จัดวางอย่างเป็นระเบียบดูสะอาดตา

ชั้นล่างยังมีห้องนอนอยู่หนึ่งห้องที่ว่างอยู่ รวันนี้น้องชายเธอเติบโตใหญ่คงได้พักที่ห้องนี้ ส่วนชั้นบนก็มีห้องนอนที่มีห้องน้ำอยู่ในตัวถึงสองห้องซึ่งเป็นห้องของพ่อกับแม่ และน้องชายที่ยังคงติดแม่ไม่ยอมแยกห้องนอน ส่วนเธอก็จับจองอีกห้องหนึ่งอย่างไม่อนาทรร้อนใจ จวบจนวันนี้ที่ร้อนรุ่มจนไม่อาจจะทนอยู่ได้

“บ้าชะมัด!” รลิกาสบถเบาๆ ก่อนจะถอนหายใจยาว เธอเดินเข้าไปในบ้าน และตรงไปยังห้องครัวซึ่งเธอรู้ว่ามารดากำลังสาละวนอยู่กับการทำกับข้าวให้ลูกและสามีได้รับประทาน

“แม่คะ หนูจะไปทำงานที่ต่างจังหวัดนะคะ” รลิกาเอ่ยปากก่อนจะหยิบแบงก์มาขึ้นม้วนเตรียม

“อะไรลูก งานสอนหนังสือเด็กอะไรนั่นนะหรือ จะดีหรือลูกต้องไป

กินอยู่กับเขา บ้านช่องเขาเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้”

“หนูเพิ่งจบก็เลยอยากจะลองเริ่มจากงานแบบนี้ก่อนนะค่ะ อย่งไร
ตอนนี้ก็ยังไม่มืโรงเรียนที่ไหนติดต่อกลับมาเลยนี้คะ”

“นืกอย่งไรละถึงเปลี่ยนใจ ไหนเคยบอกแม่ว่าจะปฏิเสธเขาไปย่ง
งละลูก แม่เลี้ยงลูกได้นะ อยู่เฉยๆ รอพวกโรงเรียนในกรุงเทพฯ เรียกตัว
ไม่ดีกว่าหรือจ๊ะ” ดวงตากลมโตสุกใสจนเป็นทีจ้บตาจ้บใจทุกคนที่พบเจอ
มีแววของความตั้งใจนั้น

“แต่หนูไม่อยากอยู่เฉยๆ นี้คะแม่ ใ้หนูไปเถอะนะคะ” วงหน้าเรียว
สวยก้มต่ำเล็กน้อย

“ทำไมละลูก” รสลินคัดค้านอย่งที่เคยคัดค้านมาแล้ว

“แม่คะ เดียวเขาจะว่าเอาได้นะคะ ว่าพอสมัครได้แล้วทำไมถึงไม่ไป
เขาต้องคิดว่าหนูเหลวไหลแน่ๆ”

“ไม่ได้รู้จักกันสักหน้อย แม่ยืนยันนะลูกว่าไม่อยากใ้ลูกไปเลย”

“แม่คะ”

“เอาเถอะๆ ตามใจลูกละกัน ถ้าไม่ไหวจริงๆ ต้องกลับมานะลูกนะ
อย่าทน”

แม่ลูกพูดกันไ้เพียงแค่นี้ร่างอ้วนป้อมของเด็กชายวัยไม่เกินหก
ขวบก็วิ่งเข้ามาในครัวพร้อมทั้งเฝ้ากอดพี่สาวเต็มแรง

“ตาป้อม ทำอย่งนี้อีกแล้ว พี่กระตูกหักกันพอดี ตัวเองน้ำหนัไม่ใช
น้อยๆ แล้วนะยะ” เสียงใสดูจะร่าเรึงขึ้นเมื่อได้พูดกับน้องชายต่างบิดา

“พี่รสิกา...พี่รสิกา” เสียงใสไ้เดียวสาเรียกหาพี่สาวพร้อมกักับไหน
ตัวกับร่างบอบบางนั้น จนหญิงสาวอดทีจะต้องหวัเราะเสียงใสออกมาไ้
เธอจึงเล่นไล่จ้บกับน้องชายรอบไ้ะในครัวนั่นเอง

ร่างท้วมที่เดินยิ้มกว้างเข้ามาในครัวทำให้รสิกาชะงัก ใบหน้าางดงาม

นั่นซัดเผือดลง แม้มริมฝีปากแน่นก่อนจะส่งสายตาแข็งกร้าวไปให้กับร่าง
นั้น หากไม่เกรงใจมารดา และไม่เห็นแก่น้องชายต่างบิดา สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อ
คืนคงถูกเปิดเผยแล้ว

“แม่คะ หนูไปเก็บของก่อนนะคะ พรุ่งนี้ต้องไปแต่เช้า”

“อ้าวทำไมรีบไปนักละจ๊ะ เขาเรียกตัวแล้วหรือลูก” รสลินอดรู้สึก
แปลกใจไม่ได้ที่ลูกสาวดูรีบร้อนที่จะไปนักร

“คะแม่” รสิกาเดินเลี้ยวไปโดยไม่ยอมมองหน้าคนที่ตัวเองทั้งรังเกียจ
และขยะแขยง หากไม่เกรงว่าพูดไปแล้วจะเกิดผลเสียมากกว่าผลดีแล้ว
ละก็ คนอย่างรสิกาไม่มีวันปิดปากเงียบอย่างแน่นอน

มือเรียวดูจล่ำเทียนลูปศีรษะของน้องชายเล่น ก่อนจะเดินเลี้ยวขึ้น
บันไดไป หนูแว่วได้ยินเสียงพ่อเลี้ยงถามมารดา

“ลูกจะไปไหนหรือคุณ”

ลูก...ถ้าเขาเห็นเธอเป็นลูกจริงๆ ก็คงดี รสิกาถอนหายใจยาวแล้วก็
อดที่จะรู้สึกโมโหเจ้าของเสียงไม่ได้

ร่างเพรียวที่มีสัดส่วนน่ามองนั้นเดินเข้าห้องเพื่อเก็บของดังที่บอก
มารดา พลาทอนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาแม่แต่งงานใหม่
เธอไม่เคยต้องนอนหลับด้วยความกังวล การที่พ่อเลี้ยงทำเช่นนี้ไม่แน่ใจว่า
เป็นครั้งแรกหรือไม่ แต่เมื่อคืนเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกตัวแน่นอน

โชคดียังงานซึ่งเคยสมัครไปนั้นเพิ่งได้รับผลตอบกลับมาเมื่อวานขึ้น
ในครั้งแรกนั้นเธอตั้งใจว่าจะไม่ไปตามคำทัดทานของมารดา แต่ทว่าเมื่อ
เกิดเหตุการณ์แบบเมื่อคืนขึ้น การเดินทางไปทำงานในครั้งนี้น่าจะเป็น
ทางออกที่ดีที่สุด เพราะคนอย่างเธอนั้นตีหน้าเฉยเมยเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้นได้ไม่นาน และคงเกิดเรื่องใหญ่แน่ๆ หากเธอยังอยู่บ้านหลังนี้ต่อไป

จะขัดข้องบ้างก็ตรงที่นายจ้างใหม่นั้นนัดวันเริ่มทำงานเป็นวัน

สิ้นเดือนซึ่งก็อีกตั้งหนึ่งอาทิตย์กว่าจะถึงเวลานั้น ครั้นจะโทรศัพท์ไปขอเลื่อน
วันทำงานให้เร็วขึ้นก็ใช่ที่

ใบหน้าางดงามก้มลงอย่างครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนจะเดินออกไป
โทรศัพท์ซึ่งอยู่หน้าห้องและกดหมายเลขที่ต้องการ

“ก้อยเหรออ”

“ก็ฉันนะสิ จะมีใครอีก เธอโทร. มาตามหมายเลขที่ฉันให้ไว้ไม่ใช่
เหรออ”

“แหม...”

“มีอะไรหรือเปล่า สองเดือนมานี้ไม่เห็นเคยโทร. มาหาฉันเลยนะ”
กมลรัตน์ถามเพื่อนด้วยความแปลกใจปนน้อยใจ เพราะหลังจากเรียนจบ
จากมหาวิทยาลัยแล้วเพื่อนสนิทในกลุ่มเดียวกันคนนี้ก็ไม่เคยติดต่อหา
เธอเลย

“โอ๊ยๆ อย่างน้อยใจไปเลย เพื่อนเธอคนนี้วุ่นกับการหางานและสอบ
สัมภาษณ์อยู่นะสิ”

“นี่เธอยังไม่ได้งานอีกหรือนี่”

“ได้แล้ว ก็เลยโทร. มาหาเธอนี่แหละ”

“ทำไม อย่าบอกนะว่าเธอ...”

“เออใช่... จะบอกว่าฉันได้งานที่จังหวัดที่เธออยู่นั้นแหละ”

“จริงเหรออ สุดยอดไปเลย ทำอะไรที่ไหน โรงเรียนอะไร”

“ใจเย็นๆ ฉันนะจะไปทำงานที่เรือนพะยอม ไม่ใช่โรงเรียนที่ไหน
เหรออ รู้จักหรือเปล่า เรือนพะยอมนะ”

“หา! เรือนพะยอม จริงๆ เหรออ” เสียงที่แผดมาจากหูโทรศัพท์ทำให้
รลิกาต้องเอาโทรศัพท์ออกห่างจากหูพร้อมใบหน้าเหยเก

“ใช่ ทำไมต้องเสียงดังด้วย ฉันปวดหูเพราะเสียงเธอเลยนะ”

“ก็เรื่องที่เรือนพะยอมนะเป็นที่สนใจของคนแถวนี้น่ะสิ”

“อะไรนะ เธอรู้จักเรือนพะยอมด้วยหรอ ถ้าอย่างนั้นว่างๆ พาฉันไปแอบส่องก่อนไปทำงานจริงๆ ด้วยละ”

“อืม...ไว้เธอมาฉันจะพาไปดู แล้วเธอจะรู้ว่าที่ฉันบอกว่าเรือนพะยอมเป็นที่สนใจของคนน่ะเป็นอย่างไร ว่าแต่จะมาวันไหน ให้ฉันไปรับหรือเปล่า”

“ก็นี้แหละที่ทำให้ต้องโทร. หาเธอ คือกว่าเขาจะให้ฉันไปทำงานก็สิ้นเดือน ในระหว่างนี้ฉันว่าง ก็เลยจะไปขออาศัยอยู่กับเธอก่อนสักอาทิตย์หนึ่ง เธอจะว่าอย่างไร”

“จริงหรอ จะว่าอะไรก็ดีใจนะสิ มาเลย จะให้ไปรับวันไหนบอกมาเลย”

“พຼຽงนี้ ประมาณสิบเอ็ดโมงเช้า ฉันจะขึ้นเครื่องไป พอดีว่าฉันซื้อแบบโลว์คอสต์ได้” รสิกาพูดอย่างไม่ปิดบัง เพราะของลดราคาสำหรับเธอไม่ใช่เรื่องน่าอาย อีกทั้งเธอก็รู้ว่าเพื่อนสนิทคนนี้ของเธอไม่ใช่คนที่จะดูถูกคนได้เพียงแค่มีสถานะด้อยกว่า

“โอเค ตอนจะขึ้นเครื่องก็โทร. มาละกัน ฉันจะได้เผื่อเวลาไปรับเธอให้พอดี”

“จ้ะเจอกันนะจ๊ะ”

รสิกาดัดสายและยิ้มให้กับโทรศัพท์อย่างโล่งใจ เท่านั้นก็สามารถแก้ปัญหาเรื่องที่อยู่ได้แล้ว คิดแล้วก็อยากอาละวาดนัก เมื่อนึกได้ว่าตัวเองต้องมาวุ่นวายเพราะคนกันเองที่ไม่กันเองอีกต่อไปแล้ว

หนึ่งอาทิตย์ในการที่จะได้เที่ยวกับเพื่อนสนิทในกลุ่มเดียวกันสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัยคนนี้นักทำให้เธอลืมการกระทำของพ่อเลี้ยงได้ ครั้น

แล้วก็นึกถึงเรื่องที่กมลรัตน์ตื่นตื่นเมื่อรู้ว่าเธอจะต้องไปทำงานที่เรือนพะยอม

...เรือนพะยอมมีอะไรน่าสนใจนะ

รสิกาอาบน้ำเตรียมตัวจะเข้านอน กระเป๋าสื่อผ้าใบโตวางเตรียมพร้อมอยู่ปลายเตียงเพื่อการเดินทางในวันรุ่งขึ้น หากไม่ทันจะใส่กลอนประตูก็มีเสียงเคาะและเสียงร้องเรียกของรสลินผู้เป็นแม่ ร่างบางในชุดนอนสีหวานหยิบเสื้อคลุมเนื้อผ้าลื่นมือมาสวมทับก่อนจะเปิดประตูให้

“วันนี้แม่เข้านอนด้วยนะลูก แม่ใจหายนะ เราไม่เคยจากกันนานเกินสามวันสักที”

รสิกายิ้มละไม ดวงตาคู่สวยจ้องมารดาอย่างรักใคร่ก่อนที่จะจัดเตียงและหมอนให้นอนกันได้สองคน

ไฟปิดแล้วแต่สองแม่ลูกยังคงนอนไม่หลับ ตั้งแต่รสิกาจำความได้ก็รับรู้ว่่าพ่อของเธอได้เสียชีวิตไปแล้วและแม่ของเธอก็เลี้ยงดูเธอมาอย่างดีด้วยเงินที่สะสมไว้บวกกับเงินที่ทำงานหามาได้ มารดาของเธอเป็นอาจารย์อยู่ในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง แม้จะไม่ถึงกับสบายนักแต่เธอไม่เคยรู้สึกว่่าตัวเองด้อยกว่าเพื่อนๆ เลย

จวบจนรสลินแต่งงานใหม่เมื่อเจ็ดปีที่แล้วบ้านก็ยังเป็นสวรรค์สำหรับรสิกา ทว่าเพิ่งพลิกกลับจากสวรรค์เป็นนรกก็เมื่อคืนนี้เองที่เธอรู้ความจริงว่่าพ่อเลี้ยงคิดจะทำมิดีมิร้ายกับเธอ

ใจของหญิงสาวหายวาบ หากว่่าพ่อเลี้ยงเคยชินในการทำล่วงเกินและนึกอีกเหิมที่จะทำอะไรเธอมากกว่าที่เคยทำ ชีวิตเธอคงจบสิ้นเพียงเท่านี้

“หลับหรือยังลูก”

“ยังค่ะแม่ เหมือนว่่าหนูจะนอนไม่หลับ”

“เปลี่ยนใจตอนนี้ก็ยังไม่ทันนะจ๊ะ แม่ไม่อยากให้ลูกไปทำงานไกลๆ อย่างนี้เลย”

รสิกาเงยบเสียงไปจนผู้เป็นแม่ต้องถอนหายใจยาว เธอรับรู้ว่าคุณสาวคนนี้มีแม่ภายนอกจะดูเป็นคนอ่อนโยนคล้อยเป็นคนหัวอ่อนว่าง่าย ทว่าแท้จริงนั้นเด็ดเดี่ยวและมั่นคง หากสิ่งใดที่คุณสาวเธอคิดว่าถูกต้องก็ไม่ลังเลเลยที่จะทำ และหากตัดสินใจแล้วก็จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

“ถ้าแม่เป็นห่วง แม่ก็ไปหาหนูได้นี่คะ ไปดูว่าหนูอยู่อย่างไร”

“ไปแน่ละจ๊ะ หลับเถอะลูก พรุ่งนี้ต้องเดินทางแต่เช้า”

“คะแม่”

แม้จะรับปากมารดาไปแต่ก็ยังคงนอนตาค้างอยู่ ความอาลัยในบ้านช่องที่อยู่มาตั้งแต่เล็กแต่น้อยยังคงมีอยู่มาก กว่าที่จะหลับลงได้ก็เกือบเช้า

ผู้คนในท่าอากาศยานประจำจังหวัดเดินกันขวักไขว่จนรสิกาคิดว่าจะยากที่จะเจอเพื่อนสนิท ใจก็นึกว่าจะต้องหาโทรศัพท์มือถือมาใช้สักที่ถึงอย่างไรตอนนี้เธอก็ได้งานทำแล้ว หากได้เงินเดือนเดือนแรกคงสามารถทดแทนเงินส่วนที่เธอจะนำไปซื้อโทรศัพท์มือถือได้ โดยที่เธอไม่ต้องกังวลว่าเงินเก็บที่มีจะร่อยหรอไป อันที่จริงแล้วมารดาของเธอก็ต้องการจะซื้อให้คุณสาวตั้งแต่ตอนที่รสิกาเริ่มเรียนมหาวิทยาลัย ทว่าผู้เป็นลูกสาวกลับทอดทิ้งไว้ด้วยความเสียดายเงิน เพราะคิดว่าเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย

รสิกาเดินไปที่โทรศัพท์สาธารณะ แล้วก็ตั้งใจเมื่อเห็นเพื่อนสนิทยืนส่งยิ้มมาให้

“ฉันนึกแล้วว่าเธอต้องหาโทรศัพท์เพื่อโทร. หาฉัน”

“ตั้งใจจังที่เจอ คนเยอะมากเลย จะมึงงานอะไรหรือเปล่า”

“งานพืชสวนโลกนะ เธอก็รู้พอเข้าหน้าหนาวที่ไรดอกไม้ก็บานสวย
จนต้องมีการจัดงานขึ้นทุกปี”

“อืม...ดีจัง ฉันชอบดอกไม้” กมลรัตน์ช่วยเพื่อนลากกระเป๋าจนมา
ถึงบริเวณที่เธอจอดรถไว้

“นี่เธอเอาเสื้อผ้ามากระเป๋าเดียวหรอ”

“ก็มีอยู่แค่นี้ล่ะ”

“พูดถึงดอกไม้ ที่ที่เธอจะไปอยู่นะเป็นแหล่งปลูกดอกไม้นานาชาติ
มีทั้งแบบเป็นต้นใหญ่และพุ่มเล็กๆ เชียวนะ”

“จริงหรอ ดีจัง”

“ชื่อเธอก็แปลว่าดอกกุหลาบสีขาวนี่เนอะ ในเรือนพะยอมมีด้วยนะ
ดอกกุหลาบสีขาวนะ”

“หรอ สวยไหม”

“ไม่รู้สิ ไม่เคยเข้าไปดูสักที แต่ถ้าเห็นตามร้านละก็สวย”

“ไม่เคยเข้าไปแต่พูดได้เป็นคั่งเป็นแควเชียวนะยายก้อย”

“แหม...ก็คนมันชอบ แต่ที่ฉันชอบมากคือดอกพะยอม”

“ดอกพะยอม...เป็นอย่างไรหรอ ฉันไม่เคยเห็น”

“ดอกสีขาวเป็นช่อๆ หอมเย็นๆ เป็นต้นไม้โบราณนะ เดี่ยวนี้ไม่ค่อยมี
แล้วล่ะ ไม่รู้ว่าขยายพันธุ์แบบไหน ฉันเคยเอาเมล็ดมันมาปลูกก็ไม่เห็นขึ้น
รู้แต่ว่าจะบานประมาณช่วงปลายๆ ปีนี้นี้ล่ะ ถ้าเธออยู่ที่เรือนพะยอม
คงได้กลิ่นเพราะมีต้นใหญ่เต็ม หน้าหนาวที่ออกดอกขาวไปทั้งต้น เห็นแต่
ไกลเชียวล่ะ”

กมลรัตน์ขับรถอย่างระมัดระวังไปยังบ้านที่เธออาศัยอยู่ บ้านของ
เธอเป็นบ้านหลังใหญ่ของครอบครัวที่สืบเชื้อสายมาจากข้าราชการที่
เมืองเหนือมาช้านาน จึงเป็นที่อยู่อาศัยของญาติที่มารวมตัวกันในสมัยก่อน

พอมาถึงสมัยนี้ก็มีมีการแยกย้ายกันไปทำงานในที่ต่างๆ ไม่ก็ไปต่างประเทศ จึงแตกฉานซ่านเซ็นกันไปหมดจนเหลือเพียงครอบครัวของคุณ ป้าสะใภ้และเธอที่ยังคงอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้

แม้จะเป็นเพื่อนสนิทกันแต่รศิกาก็ไม่เคยมาที่บ้านโชติรสของ กมลรัตน์เลย จึงตื่นตาตื่นใจเมื่อเห็นตึกโบราณตรงหน้า ลักษณะบ้านของ กมลรัตน์นั้นเป็นตึกเก่าสองชั้นดูใหญ่โตโอ่อ่าสมกับที่เคยเป็นที่อยู่ของ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ตัวตึกสีเหลืองนั้นก่อด้วยอิฐฉาบปูนอย่างดี หน้าต่าง ประตูล้วนเป็นบานใหญ่เจาะยาวถึงพื้น ทาด้วยสีเขียวใบไม้ที่มองแล้วคล้าย เพิ่งได้รับการซ่อมแซม พื้นกระเบื้องใหญ่ปูด้วยอิฐสีแดง

บริเวณบ้านที่กว้างขวางนั้นเป็นส่วนหนึ่งในโรงเรียนโชติรส ซึ่งเป็น โรงเรียนที่คุณป้าสะใภ้ของเธอคือ คุณกรรณิการ์เป็นผู้ดูแลอยู่

“บ้านเธอสวยจริง”

“ขอบใจ เป็นบ้านเก่านะ ตึกนี้สร้างตั้งแต่สมัยรัชกาลที่หกนะ มี ห้องเยอะมาก แต่เปิดใช้อยู่ไม่กี่ห้องเพราะว่าบรรดาญาติๆ เขาแยกย้าย ไปอยู่ที่อื่นกันหมด เป็นบ้านของตระกูลฉันเลยนะ คุณทวดท่านไม่ให้ขาย”

“คุณทวดเธอ!”

“แหมๆ ะ ไม่ต้องทำหน้าตกอกตกใจขนาดนั้นหรอกยะ คุณทวด ของฉันขึ้นสวรรค์ไปนานแล้วจะ แต่ท่านสั่งเสียไว้ก่อนสิ้น ตอนนี้น้ำและ ที่ดินทั้งหมดเป็นของพี่วัด ลูกพี่ลูกน้องฉันเอง เขาเป็นหลานคนโตของคุณปู่ ส่วนคนที่แก่ที่สุดในบ้านฉันก็คือคุณยายพิกุล ตอนนี้น้ำอายุแปดสิบแปด แล้วแต่ยังแข็งแรงอยู่นะ ขอบเล่าเรื่องเก่าๆ ให้ฉันฟังบ่อยๆ”

“งั้นก็ภูมิใจเธอเลยสิ”

“ใช่แล้ว” กมลรัตน์สั่งให้เด็กรับใช้ยกกระเป๋าของรศิกาไปยังห้องที่ จัดไว้ให้เพื่อนสนิท ก่อนจะพยักพยิดให้เพื่อนเดินตามตนไป

ภายในนั้นเย็นฉ่ำโดยไม่ต้องติดเครื่องปรับอากาศ อาจจะเป็นเพราะ เพดานสูงลิบและหน้าต่างที่เปิดกว้างแทบทุกบาน พื้นนั้นเป็นพื้นซีเมนต์ เรียบลื่นเท้า ซึ่งทำให้ต้องถอดรองเท้าหิ้วเดิน ทางเดินปูด้วยกระเบื้องผิว ด้านแผ่นใหญ่สีแดงรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า หน้าต่างทุกบานเปิดกว้างให้เห็น ม่านบางเบาสีขาวที่ชายปลิวล้อลมที่โชยเข้ามาเป็นระยะๆ

เมื่อถึงหน้าห้องใหญ่ซึ่งอยู่ชั้นล่างก็วางรองเท้าก่อนจะก้าวเข้าไป แล้วนั่งพับเพียบอยู่หน้าตั่งเล็กๆ ที่มีหญิงชรา นั่งกึ่งเอนฟังเสียงสาวใช้ที่กำลังอ่านหนังสือเสียงแจ้วๆ เสียงอ่านนั้นเจียบโดยอัตโนมัติเมื่อเห็นผู้ที่เดินเข้ามา

ภายในห้องนั้นมีพื้นที่ปูด้วยเซรามิกขนาดเท่าฝ่ามือดูคล้ายปูนเป็น รูปก่อไม้และนกกระสาสีน้ำเงิน รูปนั้นเด่นชัดเพราะพื้นเซรามิกเป็นสีขาว ทุกแผ่น และเคลือบอย่างดี แม้จะมีรอยแตกร้าวเป็นลายงาให้เห็นบ้างแต่ ก็พอจะเดาได้ว่าเป็นของเก่า

“คุณยายขา นีรสิกา เพื่อนของก้อยค่ะ เขาจะมาอาศัยอยู่ที่นี้อาติศย์ หนึ่งค่ะคุณยาย”

“หือ...”

“รสิกาค่ะ เพื่อนของก้อย เขาจะมาขออยู่เที่ยวที่นี่จนถึงสิ้นเดือนค่ะ”

“อ้อ”

รสิกา ก้มศีรษะไหว้คุณยายของเพื่อนด้วยกิริยานุ่มนวล ก่อนจะส่ง ยิ้มให้แก่หญิงชรา

“หน้าตาของหนูงามเสียจริง ถ้าเป็นเมื่อสมัยก่อน คงามเทียบเท่า กับคุณพระยอมได้” เสียงสั้นเครือด้วยความชราพูดอย่างถูกใจในความงาม ของหญิงสาวตรงหน้า

ใบหน้านางงามที่เห็นนั้นประกบไปด้วยคิ้วเรียวรับกับดวงตากกลมโต

สุกใสสองชั้นชัดเจน แว่วหวานซื่อที่มองเห็นทำให้รู้สึกเอ็นดูได้ไม่ยาก จมูกปาก คางข้างรับกันราวกับภาพวาด ใบหน้าเรียวสวยนั้นดูหวานซึ่งจับตาจับใจเสียจริงๆ คุณยายพิกุลของกมลรัตน์มองพลาญพักหน้าให้พอใจในความงามนั้น ยิ้มแย้มพูดจากันเพียงครู่ท่านก็รู้สึกง่วงจนหาออกมา

“คุณยายคงอยากพักผ่อนแล้ว เราไปดูห้องกันเถอะ หนูพาเพื่อนไปดูห้องพักก่อนนะคะ” กมลรัตน์ปรายตาไปมองหญิงสาวที่อยู่ในห้องแต่แรกก่อนจะคลานเข้าออกมาพร้อมรสีกา

เพียงลับสายตา รสีกาก็เดินไปพูดไปด้วยความอยากรู้

“คุณพะยอมเป็นใครหรือก้อย”

“คุณพะยอม เป็นญาติข้าหลวงใหญ่สมัยรัชกาลที่เจ็ดนะ เธออาศัยอยู่ที่บ้านข้าหลวงใหญ่ เขาเล่าลือกันว่าเธองามมาก แล้วก็ไปรักกับลูกชายเจ้าของบ้าน แต่คนสวยมักอาภัพ คุณพะยอมเธอผิดหวังกับอะไรก็ไม่รู้ เธอเลยฆ่าตัวตาย ฉันคิดว่าลูกชายเจ้าของบ้านคงจะรักไม่จริงเสียละกระมัง”

“โห ถึงกับฆ่าตัวตายเลยหรือ แปลกจังวันนี้ได้ยินแต่คำว่าพะยอมที่ที่ฉันจะไปทำงานก็ชื่อเรือนพะยอม” รสีกาพูดอย่างที่ใจคิด

“ແะละ ก็บ้านข้าหลวงใหญ่ที่คุณพะยอมเคยอยู่มันก็คือเรือนพะยอมในตอนนี้อยู่ และเป็นเรือนเดียวกับที่เธอจะไปทำงานนั่นແะละจ้ะ”

รสีกาหัวเราะขำเพื่อน

“หัวเราะอะไรยะ”

“ก็เธอน่ะรู้ดีไปหมด อย่างกับว่าจะไปทำงานที่เรือนพะยอมเสียเอง”

“ແะ...ก็คุณยายท่านเล่าให้ฟังอยู่บ่อยๆ เพราะคุณแม่ท่าน ทวดฉันนะเป็นเพื่อนสนิทกับคุณพะยอม แล้วเมื่อตอนที่ท่านยังเล็กๆ คุณปู่ของคุณวฤกษ์ที่เป็นเจ้าของเรือนพะยอมก็เคยเล่นกับท่านตามประสาเด็ก

ท่านจึงเคยเห็นคุณพะยอมเพราะตามคุณทวดไปวิ่งเล่นกับคุณปู่ของคุณวฤกษ์นี่ล่ะ”

“โธ่...จำไม่ถูกกันเลยทีเดียว”

“แหม...จำง่ายจะตาย คุณพะยอมก็รุ่นทวดอย่างไรล่ะ เรือนพะยอมน่าอยู่มากนะ นอกจากจะมีดอกไม้สวยๆ หอมๆ ให้ได้ดูทุกวันแล้ว เรือนพะยอมยังมีพื้นที่ด้านข้างติดกับตึกใหญ่เป็นเรือนไทยโบราณที่ชนมาจากกรุงเทพฯ ในสมัยนั้น แล้ว...ที่สำคัญ เจ้าของบ้านกับลูกพี่ลูกน้องเจ้าของบ้านหล่อมมาก หล่อขนาดล่ะเจ้า”

รสิกา ยิ่งฟังก็ยิ่งขำเพื่อนจนหัวเราะเสียงใสก่อนจะออกความเห็น

“อย่างเธอ ถ้าถูกใจก็น่าจะไปทำความรู้จักกับพวกเขาได้นี่”

กมลรัตน์ชะงักก่อนจะทำหน้าเคร่งขรึม

“ไม่ได้หรอกเธอ คุณป้าฉันกับทางเรือนพะยอมไม่ถูกกัน ฉันเลยไม่บอกให้คุณป้าทราบว่าเธอจะไปทำงานที่เรือนพะยอม”

“อ้าว! ทำไมล่ะ”

“ไม่รู้เหมือนกันว่ามีเรื่องอะไรกัน รู้แต่ว่าคุณป้าท่านไม่ชอบคุณดรอ ไม่แน่ใจว่าเกี่ยวกับพี่วิยะดาน้องสาวของพี่วัดที่ตายไปเมื่อปีที่แล้วหรือเปล่า เพราะฉันได้ข่าวว่าเขาเคยคบกัน”

“อ้อ...ที่ตอนนั้นเธอบอกว่าจะกลับบ้านไปงานศพญาติ แล้วพี่วิของเธอตายเพราะอะไรล่ะ ทำไมคุณป้าถึงได้ไม่ชอบคุณดรอ”

“ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดอะไรเท่าไร ไม่กล้าถามคุณป้า ทราบแต่ว่าพี่วิประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ตอนกลับจากงานเลี้ยงที่เรือนพะยอมแล้วไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาล”

“คุณป้าอาจจะคิดว่าคนที่เรือนพะยอมทำให้พี่วิของเธอตายหรือเปล่า”

“ก็น่าจะใช่...ได้ข่าวว่าคุณป้าไปที่เรือนพะยอมแล้วอย่างไรก็ไม่ทราบ
ทะเลาะกับคุณวฤกษ์ใหญ่โต รายนั่นมีแต่คนบอกว่าดูอย่างกับเสือ”

“อืม...”

“หลายๆ คนเขาก็พูดกันว่าไม่เคยเห็นคุณวฤกษ์ยิ้มเลย ได้ข่าวว่า
เขาทำแต่งงาน ยายมิมต้องเป็นเด็กมีปัญหาแน่ๆ คุณลุงก็เคยเป็นผีดิบ
คุณอาก็หนุ่มสังคมสิ้นเป็นปลาไหลขนาดนั้น อ้อ! แล้วยายมิม เพื่อเธอจะ
ถามขึ้นมาอีกกว่าเป็นใคร ก็เป็นหลานของคุณวฤกษ์เจ้าของเรือนพะยอม
นั่นยังงั้นละ อายุราวๆ สี่ห้าขวบเห็นจะได้ เธอคงต้องไปเป็นครูพี่เลี้ยงของ
เด็กคนนี้จะมั่ง”

“คุณวฤกษ์นี่ล่ะ ที่จะมาเป็นเจ้านายฉัน”

“เขาเป็นพวกทำงานขึ้นสมองนะ ได้ข่าวว่าผสมพันธุ์พวกต้นไม้
ดอกไม้ด้วย สงสัยอยู่กับต้นไม้มากจนไม่อยากจะมองหน้าคนแล้วมั่ง อายุ
ก็ปาเข้าไปตั้งสามสิบห้าแล้วยังไม่เคยเห็นควงผู้หญิงคนไหนออกหน้าออกตา
เลยสักคน ไม่เคยมีข่าวว่าเป็นแฟนกับใครเลยนะ จะมีแพลมๆ มาบ้างก็
คุณจารุวรรณ”

“จารุวรรณ...ใครอีกล่ะเนี่ย”

“คุณจารุวรรณเป็นน้ำแท้ๆ ของยายหนูมิมไง โอ๊ย! อย่างคุณจารุ
วรรณนี่ต้องเรียกว่ามดแดงแฝงพวงมะม่วง”

“ถ้าจำไม่ผิดสำนวนนี้เขาใช้กับผู้ชายที่ไปตามจีบผู้หญิงไม่ใช่หรอ”
รสีกาะพริบตาปริบๆ

“สมัยนี้แล้วหล่อน อะไรๆ ก็สลับกันได้ ผู้หญิงสมัยนี้น่ากลัวจะตาย
เขาก็คงหวังเหมือนกันแหละ แต่ฝ่ายชายเฉยสนิท อืม...จะว่าไปก็ไม่แน่
เพราะไม่ได้ผลักใส่ไล่ส่ง แต่อย่างว่าละนะ อาจจะเป็นเพราะว่าคุณจารุวรรณ
เป็นคุณน้ำแท้ๆ ของยายหนูมิมก็ได้”

“ซุฮกเลยเธอ รู้ลึกจริงๆ”

“อ๊อย! เรื่องของคนที่เรื่อนพะยอมนะแม่น้าไม่มีวันจบสิ้นหรอก ครูในโรงเรียนโชติรสแม่น้ากันให้แซดไม่อยากรู้ก็ต้องรู้ วัณนี้กะไรออกแล้วจะเล่าให้ฟังอีก” กมลรัตน์สรุปอย่างคนช่างคุย

ชั้นสองที่กมลรัตน์นำรสีคามานั้นมีพื้นที่ปูด้วยไม้กระดานแผ่นใหญ่ ซึ่งขัดมันจนเดินสบายเท้า หน้าต่างชั้นสองนั้นมีลูกกรงเล็กๆ กันสูงระดับเอวทำให้ไม่ต้องกลัวว่าจะพลัดตกลงไปเป็นอันตรายได้ หน้าต่างลั่นแล้วแต่เป็นลักษณะเดียวกันกับด้านล่าง ระเบียงทางเดินนั้นกว้างมาก หลังคาระเบียงยื่นออกไปจนไม่ต้องกลัวแดดกลัวฝน

เมื่อถึงห้องที่จัดไว้ให้รสีกา กมลรัตน์ก็ฉายมือเชิญให้เพื่อนสนิทเข้าไปภายในห้อง เพียงหญิงสาวก้าวเข้าไปก็ต้องยิ้มกว้างด้วยความพอใจ เตียงใหญ่แบบเก่าสลักเกลียวมีเสาไว้กางมุ้งแบบโบราณ ปูด้วยผ้าสีขาวสะอาดตาวางไว้กลางห้อง หัวเตียงมีโต๊ะลิ้นชักตัวเล็กๆ วางช่อโคมไฟรูปดอกบานบุรีคว่ำ ตูและโต๊ะเครื่องแป้งล้วนเป็นลวดลายแบบเดียวกัน สีเข้มของเครื่องเรือนตัดกับสีขาวของห้องทำให้ดูหรูหราพร้อมกับหลุดออกมาจากเค็ตตาล็อก ลูกไม้ถักเป็นวงกลมสำหรับวางรองแจกันดอกไม้สีขาวส่งกลิ่นหอมสดชื่น

“จัดเสียสวยเชียว อย่างกับหลุดเข้าไปอยู่เมื่อกสิบเจ็ดสิบปีที่แล้วเลย ขอบใจนะก้อย”

กมลรัตน์มองดูท่าทีพอใจของเพื่อนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ก็เพื่อนรักจะมาพักอยู่ด้วยทั้งที จะไม่ให้ตกแต่งให้ถูกใจเธอได้ยังไง เธอเห็นดอกกุหลาบนี้ไหม นี่แหละผลผลิตจากเรื่อนพะยอมละฉันต้องไปแอบซื้อมาจากตลาดโดยไม่ให้คุณป้าทราบ ดอกกุหลาบสีขาว

ดอกใหญ่ขนาดนี้มีที่เรือนพะยอมที่เดียว”

ดอกกุหลาบสีขาวที่กมลรัตน์ชี้ให้ดูเป็นดอกขนาดย่อมๆ หลายดอก
ทุกดอกล้วนมีหยดน้ำเกาะพราว กลีบดอกหนาซ้อนกันอย่างงดงาม ใบและ
ก้านสีเขียวสดขับให้สีขาวของดอกกุหลาบโดดเด่นงดงามสะดุดตา

“สวยจริงๆ ชอบใจเธอมากเลยนะ” รสีกาดึงเอาดอกไม้ในแจกันขึ้น
มาหนึ่งดอกแล้วยกขึ้นดมอย่างถูกอกถูกใจ

“สวยเหมือนเธออย่างไรละ ดอกกุหลาบสีขาว สวยบริสุทธิ์สง่างาม
เหมือนเจ้าหญิงในเทพนิยาย”

“โห...เกิดอะไรขึ้นสงสัยวันนี้ฝนจะตก” รสีกาพูดด้วยเสียงกลัวหัวเราะ

“ฉันก็ชมทั้งดอกกุหลาบทั้งเธอนั่นแหละยะ” เพื่อนสนิทพูดพลาง
ค้อนให้อย่างหมั่นไส้ ยังไม่ทันที่รสีกาจะตอบโต้ก็มีเด็กรับใช้ตัวเล็กผิวขาว
หน้ากลมแป้นชะโงกหน้าเข้ามาในห้อง

“คุณคะ คุณนายท่านให้มาเชิญไปรับประทานอาหารมื้อเที่ยงค่ะ”

“ไปกินข้าวกันดีกว่า รสีกา”

รสีกาพยักหน้าก่อนจะเดินตามเพื่อนลงไปชั้นล่าง

ร่างบอบบางได้สัดส่วนของสองสาวเดินคู่กันไปจนถึงห้องรับ
ประทานอาหารก็พบว่าที่โต๊ะมีหญิงวัยกลางคนร่างท้วมและชายหนุ่มตา
เรียวผิวขาวคิ้วเข้มนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“คุณป้า พี่วัต นี่เพื่อนสนิทของก้อยค่ะ จะมาขออยู่เที่ยวที่บ้านเรา
สักอาทิตย์นะคะ รสีกา นี่คุณป้าภรรยาของคุณกับพี่ภานุวัตลูกชายของท่าน พี่
วัตเพิ่งกลับมาจากอเมริกา”

รสีกายกมือไหว้ป้าและลูกพี่ลูกน้องของเพื่อน คุณภรรยาที่ยิ้ม
อ่อนโยนให้กับหญิงสาวผู้มาใหม่ ก่อนจะหันไปสายหน้ายิ้มๆ เมื่อเห็นท่าที่

มองอย่างตกตะลึงและยิ้มจนกว้างเกินงามของลูกชายที่ออกอาการตั้งแต่
รสิกาก้าวเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร

“ห้ามจิบค่ะ เพื่อนคนนี้ก๊วยหวง”

“อ้าวยายน้อง! ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ”

“แหม...ก็พี่วัตนะเสียผู้หญิงชัดๆ มาอยู่เมืองไทยได้ไม่กี่เดือนก็ควง
ผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า แล้วเรื่องอะไรน้องจะให้เพื่อนของน้องต้องเสี่ยงกับความ
ซ้ำใจด้วยล่ะคะ”

ทั้งหมดพูดจาหยอกล้อกันไปมาพาให้ได้หัวเราะ รสิกาสุดแสนโล่งใจ
ที่ครอบครัวของกมลรัตน์มีท่าทียินดีต้อนรับเธอ แม้ภานูวัตจะดูยินดีต้อนรับ
อย่างออกหน้าออกตามากไปก็ตาม ท่าทีแบบนั้นกลับชวนให้ขบขันมากกว่า
ให้เกรงกลัว

“มิวเลิกชนได้แล้ว ไปอาบน้ำจะได้มากินข้าว อย่าให้ลุงต้องเตือน
ซ้ำ” เสียงเข้มงวดนั้นทำให้เด็กน้อยหน้าม่อย และละจากการขึ้นขี่คอนาย
แสงคนขับรถ

ร่างอ้วนป้อมเดินตุดตุดเป็ขึ้นชั้นบน ก่อนจะจัดแจงเดินล่อนจ้อน
เข้าห้องน้ำ เปิดฝักบัววิ่งผ่านน้ำเพียงสามรอบพอให้ตัวเปียกก็รีบออกมา
พร้อมผ้าขนหนู ยังไม่ทันที่จะเช็ดตัวก็รีบค้นเสื้อกับกางเกงมาใส่ ก่อนจะ
เทแป้งกระป๋องใส่มือแล้วทาหน้ากับเนื้อตัวอย่างเร่งรีบ แล้วจึงวิ่งตัวกลม
ลงบันไดมา

“อะไรมิว อาบน้ำประสาอะไรทำไมเร็วอย่างนี้ เรานะเป็นผู้หญิงนะ”
เจ้าของเสียงเข้มงวดนั้นยังไม่ละสายตาสมุดจดตรงหน้า และเมื่อหัน
มามองหลานสาวก็ต้องถอนหายใจยาว “ลุงไม่มีเวลาที่จะมาจับมิวอาบน้ำ
แต่งตัวใหม่ละ ขึ้นไปอาบใหม่ นายแสงไปตามนิ่มให้มาคุมคุณหนูอาบน้ำ

ดูไม่ได้เลยนะมิว” เจ้าของใบหน้าคมสันพุดพลางทำหน้าเคร่งขรึมจนคิ้ว
ขมวด

นายแสงได้ยื่นคำสั่งก็รีบกุ๊กกิ๊กไปตามนิมนวลสาวใช้มีอายุ ทันทีที่
มาถึงก็งูหนุมิวขึ้นไปขึ้นบนตามคำสั่งของวฤกษ์ ผู้เป็นเจ้าของเรือนพะยอม
เพียงหลานสาวตัวน้อยลั่นสายตา วฤกษ์ก็วางมือจากหนังสือและ
สมุดจดตรงหน้า งานบัญชีเข้าออกของพืชพันธุ์และงานคั้นคว่าต่างๆ ช่าง
รุ่มเร้าจนน่าเวียนหัว แถมจะต้องพิมพ์ลงเครื่องคอมพิวเตอร์อีกด้วย จะ
จ้างคนมาช่วยจัดการก็ไม่ถูกใจเท่ากับทำเอง

ร่างสูงใหญ่ยืนขึ้นก่อนจะเดินออกมาที่ระเบียง ทิวทัศน์สุดลูกหูลูก
ตาตรงหน้างดงามชวนให้ผ่อนคลาย ทั้งไม้ดอกไม้ประดับ และไม้ยืนต้น
ล้วนถูกแยกปลูกอย่างเป็นสัดส่วนมีอยู่แทบทุกตารางนิ้วนั้น เป็นผลผลิต
จากการศึกษาและเพียรพยายามของเขา ดอกไม้ ต้นไม้ทุกต้นอุดมสมบูรณ์
ผลิดอกออกผลให้น่าชื่นใจ

ใบหน้าที่เคร่งขรึมเป็นนิจดูคล้ายจะอ่อนโยนลงเมื่อมองดูผลจากความ
เพียรพยายามของตน กล้วยไม้ที่อยู่ในเรือนกล้วยไม้ก็ออกดอกแข่ง
กันสีสันทนมอง สายตานั้นหยุดชะงักเมื่อมองไปที่ต้นพะยอมที่อยู่ในดง
ไม้ยืนต้นไม้ไกลจากตึกนี้น่ามากัน ดอกสีขาวเด่นชัดยามเย็น กลิ่นหอมกรุ่น
โชยมาตามลมจนต้องสูดเข้าไปให้เต็มปอด

เมื่อมองต้นพะยอมก็อดไม่ได้ที่จะมองไปยังเรือนไทยที่อยู่เยื้องๆ
ด้วยลายฉลุไม้ริมชายคาและลวดลายสลักประตูไม้ใหญ่งดงาม ดูดีกลับ
สมกับที่เป็นเรือนไม้เก่าแก่

เรือนไทยโบราณใหญ่โตกว้างขวางหลังนี้มีมาตั้งแต่ปลายสมัยรัชกาล
ที่ห้า เป็นเรือนไม้ที่บรรพบุรุษของเขาขนมาจากบางกอกในสมัยนั้นหรือ
กรุงเทพฯ ในสมัยนี้

หัวเมืองในสมัยนั้นได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากบรรพบุรุษของเขาที่มาลงหลักปักฐานตามพระราโชบายของพระพุทธเจ้าหลวง ที่ต้องการให้ลูกหลานข้าราชการที่ใกล้ชิดมาควบคุมดูแลหัวเมืองห่างไกลเช่นนี้

จนปัจจุบันการปกครองเปลี่ยนไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ระบบเจ้าขุนมูลนายไม่มีดังเก่าก่อน เหลือเพียงเรือนไม้หลังนี้เท่านั้นที่บ่งบอกถึงเชื้อสายของคนเมืองกรุง ของตระกูลพนาเวทของเขา

นอกจากนั้นยังมีคุณย่ามะลิของเขาที่อาศัยอยู่ในเรือนไทยเก่าแก่ ไม่ยอมมาอยู่ตึกที่สร้างใหม่เมื่อเจ็ดสิบปีที่แล้ว คุณย่าแก่หง่อมเดินไม่ไหว ทำได้เพียงนั่งติดไปกับพื้นเมื่ออยากมาชมวิวทิวทัศน์ และบางครั้งถ้าเขาว่างก็จะพาท่านนั่งรถเข็นมาสูดอากาศนอกบ้านบ้างซึ่งก็ไม่บ่อยเท่าไรนัก

บ้านหลังนี้แม้ไม่มีแม่บ้านเป็นเรื่องเป็นราวแต่ก็ไม่ไร้ระเบียบมากนัก เพราะนอกจากชายหนุ่มที่เข้มงวดแล้ว ยังมีคนรับใช้เก่าแก่อีกหลายคน เสียแต่ว่าทั้งเก่าทั้งแก่จนรับมือกับภคมนหรือหนูมิวไม่ไหว สาวใช้ที่รับมาใหม่อีกสองสามคนก็รำร้องจะลาออกหากต้องมาดูแลแสนคนโหดอย่างหนูมิว มีเพียงนายแสงกับนิมนวลที่พอจะรับมือไหว แต่หากไม่ได้รับคำสั่งโดยตรงก็แทบไม่อยากจะคุยกับคุณหนูที่ฤทธิ์มาก ซึ่งนับตั้งแต่บิดามารดาแท้ๆ เสียชีวิตไปก็ต้องมาอยู่กับวฤกษ์ที่เรือนพะยอมแห่งนี้...ไม่มีสักวันที่พวกเขาจะไม่เหนื่อยใจกับคุณหนูตัวน้อย

วฤกษ์ก็ไม่ค่อยเข้าใจหลานสาวตัวจ้อยนักกว่าเหตุใดจึงฤทธิ์มากขึ้นทุกวัน คนที่พอจะคุยกันได้ก็คงมีเพียงจรรุวรรณน้ำสาวแท้ๆ ของหนูมิว ที่เด็กน้อยพอจะเชื่อฟังอยู่บ้าง กับเขาผู้เป็นลุงแท้ๆ ที่หนูมิวมีท่าทีเกรงใจมิใช่น้อย เขายังจำได้ว่าแรกๆ ที่รับหนูมิวมาเลี้ยงดูนั้นหนูมิวยังไม่เกรงเท่านี้ หรือเขาจะดูแลหลานไม่ดีจริงๆ

เสียงหลานสาวเจ้าปัญหาวิ่งตื๋งตัง ก่อนจะเผลอเข้ากอดขาเขาชวนให้
เอ็นดู ร่างสูงใหญ่หนาด้วยมัดกล้ามเนื้อที่เกิดจากการทำสวนทำไร่จับป่าหลาน
สาวตัวจ้อยก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ไถ่ตัว

“เจ้ามิว อีกอาทิตย์เดียว ครูพี่เลี้ยงก็จะมาแล้ว ทำตัวดีๆ กับครูเขา
ด้วยละ ถ้าอาละวาดงอแงจนเขาทนไม่ไหวหนีหายไปอีกคน ลุงลงโทษมึว
แน่ๆ”

ใบหน้าเท่งบอ้อยนั้นนั่งสงบราวยอมเชื่อฟังโดยดี ทว่าผู้เป็นลุง
กลับไม่ไว้ใจ

“ลุงดีจริงๆ ไม่ได้ขู่นะมึว” ใบหน้าคมเข้มกับคิ้วหนาที่พาดรับกับ
ดวงตาคมกริบที่จ้องมองมาทำให้ยายหนูมึวชักขยาด

“คะ” เสียงเล็กๆ รับคำก่อนจะสะบัดตัววิ่งไปตื๋งแขนนายแสงแรงๆ
ให้ก้มตัวลงมาเล่นกับตน วฤกษ์ได้แต่ถอนหายใจอย่างหนักใจด้วยไม่รู้ว่าจะ
ทำเช่นไรกับหลานตัวน้อยดี

หากโตเป็นผู้ใหญ่คงคุมกันได้มากกว่านี้เหมือนที่เขาคุมคนเกือบ
ครึ่งร้อยในเรือนพะยอม แต่นี้เป็นเด็กเล็กๆ ที่เขาออกจะสงสารในความ
กำพร้าของหลานสาวด้วยซ้ำ หวังเพียงว่าครูพี่เลี้ยงคนใหม่คงมีวุฒิภาวะ
พอที่จะดูแลอบรมหลานสาวคนนี้ได้ เพราะดูจากประวัติการเรียนแล้วจบ
มาทางด้านนี้โดยตรง คงมีวิธีการทำให้ภคมนเป็นผู้เป็นคนมากขึ้น มิใช่
เป็นลูกลิงลูกค่างทำตัวร้ายกาจกับผู้อื่นเช่นนี้

แม้จะไม่อยากเชื่อ

แต่ทุกอย่างก็ทำให้วฤกษ์เชื่อว่า หัวใจของเขาและเธอ

เป็นของกันและกันมาตั้งแต่อดีตชาติ

คำสัญญาและลัทธิสาบานที่หัวใจของเขามั่นคงต่อรักเธอ

เป็นสายสัมพันธ์ที่ทำให้เขาและเธอ

ได้กลับมารักกันใหม่อีกครั้ง

หากคราวนี้เขาจะไม่มีวันพรากจากเธออีกต่อไป

ความเจ็บปวดครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว เมื่อเธอคือหัวใจของเขา

เขาจะปกป้องและรักเธอด้วยหัวใจรักของเขาทั้งหมด

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-312-044-1

9 786163 120441

www.happybanana-online.com

ILLUST : ไอลารัตน์ สุวรรณเมธิกุล